

Cuvântul lui Dumnezeu din Duminica Vameşului și a Fariseului

Intru în carte cuvânt de hrană pentru tine, popor al cuvântului Meu, și pentru cei credincioși pentru acest cuvânt, căci și aceștia își hrănesc sufletul și credința cu minunea venirii Mele cuvânt pe pământ acum, la sfârșit de timp, iar tu ești unealta Mea, cu care Mă împart.

Sunt Domnul Învățătorul, Iisus Hristos. Sub acest nume Eu M-am arătat venit de la Tatăl acum două mii de ani, iar acum am nume minunat, așa cum duhul Scripturii Mă arată și Mă vestește și Mă numește Cuvântul lui Dumnezeu, și cuprind în numele Meu pe Tatăl, pe Fiul și pe Duhul Sfânt, și ferice tuturor celor ce nu Mă ispitesc ca să Mă creadă prin acest cuvânt, căci aceia sunt cei cuminiți, sunt cei ce Mă iubesc, sunt cei ce Mă cunosc și Mă simt și Mă înțeleg prin toată lucrarea Mea de cuvânt, căci pentru tot ce este pe pământ și în cer lucrez cu cuvântul și toate Mă cunosc, tot și toate, dar dintre oameni numai cei cuminiți cu inima și cu mintea și cu simțirea lor cea pentru Dumnezeu, numai cei ce iubesc pe Dumnezeu.

O, popor al cuvântului Meu, numai cei ce iubesc pe Dumnezeu Mă recunosc în acest cuvânt și se mângâie de la Mine și cresc în Mine mulți și Mă bucură de creșterea lor, iar cei ce-Mi fac această bucurie Eu cum să nu-i sprijinesc și să nu-i port și să nu le dau din Duhul Meu?

O, cât îi învățam și acum două mii de ani pe cei de atunci! Mereu le puneam mintea la lucru cu învățătura Mea. Nu mai era altcineva pe pământ care să-i învețe ca și Mine și să aibă putere învățătura și să rămână ea mare peste timp până la sfârșitul timpului. Până și cărturarii și fariseii vremii Îmi spuneau Învățătorul din pricina înălțimii cuvântului Meu și a puterii pe care o purta prin lucrarea sa. Chiar și cei ce-Mi iscodeau grăierea ca să Mă prindă pentru judecata Mea, chiar și aceia se vedeau mici de tot înaintea măreției pe care o avea cuvântul Meu, căci grăiam pe cele ce erau atunci de apăsate pe ele și de reparat cumva pe cei fără de minte, dar cei trufași nu se puteau apleca, și tot așa și azi nu se apleacă cei trufași, și rămân aceștia cu ceea ce și-au crescut atât de mult în ei, și aceasta pentru că și-au ales o viață îndulcită prin păcat, căci omul a ales să-și îndulcească inima cu gustul păcatului înșelător, pe care duhul rău l-a făcut plăcut cărnii omului. O, și ce uriciune este aceasta înaintea Domnului, ce despărțire de Domnul Cel sfânt!

Îmi așez în carte învățătura Mea în zi de duminică și amintesc de Evanghelia Mea pusă de părinții cei sfinți să se audă în biserici în această zi, și după care omul dă să se pregătească să intre în vremea cea pentru post de bucate și să-și curețe viața de plăceri și să caute cu pocăință iertarea păcatelor lui, căci omul este ca și ceara când e vorba de păcatul care-l atacă și îl tot trezește înăuntru și în afara sa, dacă el nu-și hotărăște viața pentru sfințenie și pentru statul Meu înăuntrul său ca Stăpân al duhului, al trupului și al cugetului său, ca iubire a sa, căci așa l-am învățat Eu pe om, și i-am spus să asculte dacă l-am învățat.

O, l-am învățat pe om smerenia, iar pentru aceasta el nu trebuie să-și dorească să știe multe, dar trebuie să ceară cu rugăciune să aibă înțelepciune din cer, căci ea știe unde să închidă ușa în privința cunoașterii și nu-și dorește multe să știe, și este ea ca o moașă, căci pentru gânduri omul trebuie să aibă moașă care să le îngrijească și să le trateze, ca nu cumva să se nască ceva veninos în ele și să atace viața omului. O, așa am dat Eu să fiu acum două mii de ani, și lucrăm la mintea omului și-Mi scriam prin ucenici învățătura Mea și este ea până azi, și am spus atunci despre apropierea nefățarnică a omului care vine să-Mi grăiască, și care trebuie să aibă smerenia inimii pentru faptele sale bune sau rele, căci fără smerenie nu-și poate omul clădi cu Mine nimic.

Am spus atunci de fariseul care stă în picioare înaintea Mea și-Mi arată mulțumirea sa de el însuși față în față cu un vameș cu inima zdrobită pentru păcatele sale și cu privirea în pământ, bătându-și pieptul îndurerat înaintea ușii de rugăciune, și pe care fariseul îl disprețuiește ca și pe alții, spunându-Mi: *«Îți mulțumesc, Doamne, că nu sunt ca și ceilalți oameni, care sunt hrăpăreți, nedrepti, preacurvari, sau chiar ca acest vameș, căci eu postesc două zile pe*

săptămână și aduc zeciuială din veniturile mele». Vameșul însă numai smerenia sa Mi-o arată și spune: «Ai milă de mine, păcătosul, o, Doamne!».

O, când se nasc gânduri în oameni le trebuie moașă care să le călăuzească. Așa am făcut Eu acum două mii de ani când am văzut gândurile celor ce veneau să se înfățișeze Domnului, și am grăit peste ei această pildă, descoperind gândurile lor și punând după rânduiala cea de sus lucrarea gândurilor lor, căci am spus: «*Oricine se va înălța va fi smerit, și oricine se smerește va fi înălțat*», iar ei în loc să-Mi primească învățătura care descoperea omul, se temeau și se indignau mulți, și mai ales fariseii, iar alții se smereau pentru păcatele lor, și mai ales vameșii, care căutau mângâiere și milă de la Domnul pentru ei. Fariseii au ales să Mă batjocorească, iar vameșii să Mă apropie. Fariseii se duceau și Mă învinuiau, iar vameșii Mă alegeau de Mântuitor. Și tot așa a fost și între creștinii care veneau să-Mi asculte cuvântul în vremea aceasta de peste șaiszeci de ani de când grăiesc acest cuvânt pe vatra neamului român, căci Eu, Domnul, spuneam tainele Mele la creștinii care veneau să-Mi asculte cuvântul, iar unii le luau și le duceau la vrăjmașii care pândeau lucrarea Mea, sau din unii în alții duceau, și nu se înțelegea că taina este taină, și nu e vorbă de colo-colo, și e ca și la spovedanie, unde omul se duce numai cu el însuși, și nu oriunde se duce el să-și așeze inima.

O, cei ce s-au ales să-Mi batjocorească și să-Mi defaime cuvântul și tainele lui din vremea aceasta când Eu cuvintez și Mă împart, o, aceia și-au ales să citească amănunțit cuvântul adevărului și ca să-l poată toca spre batjocură, fiindcă se simt în stare și în drept să facă această nelegiuire, asupra lor, și nu asupra lui Dumnezeu. Dar cei care nu-Mi mai citesc cuvântul, aceia vor da un mai greu răspuns, câtă vreme au avut ochi și minte ca să citească de la Domnul și s-au făcut nepăsători de râul Meu de cuvânt, din care și ei au luat și au băut și au cre-zut atâta timp, mărturisind așa credința lor, până ce s-au dovedit nemulțumiți, farisei nemulțumiți. O, în aceștia este o luptă a fariseului și a vameșului, căci cu mintea își spun: „*am făcut rău*”, dar cu mândria își spun: „*nu puteam eu să fac răul acesta*”, iar în fața mândriei nu mai are mintea putere și se supune, săraca de ea, și așa Îmi devine dușman cel nemulțumit, și-și devine luiși dușman dacă Domnul nu stă la cârma vieții lui.

O, iată ce vă învăț, fiilor, iar voi să împliniți cu umilință învățătura Mea. Căutați să vă doriți să nu știți multe. Numai așa veți putea fi înțelepți, fiindcă înțelepciunea este aceea care stă de strajă în om pentru ceea ce trebuie să cunoască el și să știe și cât să știe. Cine-și adună multe în minte acela nu este om înțelept pentru Dumnezeu, căci Eu locuiesc întru smerenia omului și îl iubesc pe cel smerit și Mă înalț întru el, și știe el de la Mine ceea ce trebuie să știe și cât să știe și unde să pună hotar pentru cunoaștere, iar altfel se îngâmfă omul și nu mai locuiește în el înțelepciunea smereniei, care nu primește orice în casa inimii omului.

O, de ce cad de la Mine cei ce cad, fiilor? Cad din pricina semeției lor față în față cu cei smeriți, care au curat în casa inimii lor, și n-au adunătură care să Mă scoată din ei. Iată-i pe cei ce au citit mult, chiar și multe cărți duhovnicești, căci ei se îngâmfă apoi, dar uită că odată cu cititul atâtor cunoștințe ei rămân mult datori pentru cele înalte în ei. O, dacă nu poate omul să facă mult, nu trebuie unul ca acela să caute să știe mult, ca nu cumva să pătească el ca și Adam după ce a vrut să aibă cunoaștere multă. Când cel credincios îi citește pe sfinți cu viața lor, rămâne dator cu smerenia și cu rugăciunea și cu credința ca a sfinților, la fel și cu statornicia, și iată câtă datorie își strânge cel ce-și strânge cunoaștere.

Învățătura pildei de azi cere multă lucrare în omul cel dinăuntru al fiecărui creștin, căci postul cel de pregătire sufletească și trupească nu are nici un preț dacă omul nu-și smerește inima și tot înăuntru său, ca apoi să aibă duh vremea postului lui și faptele lui și purtarea lui în vremea cea pentru post. Fiecare mai vede ceea ce nu este bun și frumos în el și în purtarea lui, dar dacă nu are de moașă înțelepciunea, viața și purtarea lui nu se îndreaptă. De aceea lucrarea umilinței să-și aibă întâietate în duhul omului, căci fariseul din pilda de azi n-a găsit îndreptățire pentru el la Dumnezeu, o, n-a găsit, și a rămas mai jos decât cel păcătos și nepostitor, dar care striga în-

durerat după milă, făcându-se atât de mic, atât de pierdut cu viața și cu faptele vieții lui înaintea lui Dumnezeu.

O, fii ai cuvântului Meu, folosiți, fiilor, măsura înțelepciunii lucrurilor, și cu ea să cârmuiți plăcerea Mea în voi, și a voastră în Mine, căci sfințenia este tot ceea ce trebuie să învețe și să știe și să lucreze cel credincios, iar Eu, Domnul, Îmi am locaș plăcut în el, și acela este cel ce Mă iubește și-Mi dă totul, tot dreptul, iar Eu sunt Domnul Dumnezeuul lui și Mă slăvesc în el și prin el, iar altfel poate posti și tot posti omul, dar dacă nu pot Eu să locuiesc în el, cui dă el jertfa sa, și unde vrea să ajungă prin ea?

Nedespărțirea de Dumnezeu, aceasta doresc Eu, Domnul, celor ce umblă cu Mine. Lumină multă să lucreze ei, căci Eu am spus: *«Umblați în lumină ca să fiți văzuți, și pildă să fiți pentru cei din întuneric, peste care lucrează lumina când ea este aproape și se arată că este, căci numai dacă este ea se împarte!»*.

O, ce să fac pentru cei ce fug de Mine și de cei ce sunt cu Mine, ce să fac dacă ei fug ca să nu fie văzuți și ca să nu aibă ei mărturisitori pentru ei din partea Mea? Am spus că fiecare trebuie să fie prin cineva înaintea Mea. O, ce să fac cu cei ce nu înțeleg aceasta? Iată, nu mai sunt pe pământ păstori cu milă pentru sufletele depărtate de Mine. Cine să mai aibă milă de atâția pierduți din Dumnezeu? Iar Mie Îmi este milă și cobor pe nori aproape de pământ și grăiesc cuvântul Meu și îl pun pe cale ca să-l găsească omul, și din om în om să afle toți oamenii și să vină la lumină. Să vină!

Îmi plânge Duhul după om și-Mi plânge cuvântul. Îmi curg lacrimi pe urma omului, și multe, multe lacrimi Îmi curg pe urma celor ce M-au gustat din plin și s-au ales apoi iarăși pe ei înșiși și M-au lăsat înlăcrimat și s-au tras întru ale lor de odinioară purtări și Mi-au făcut rușine mare și rană pe frunte, iar duhul cel dușman este pe urma lor.

O, dacă omul nu poate ca Mine, nici Eu nu pot ca el, căci lucrarea Mea este umilința și este lumina, iar omul se ascunde, și se intimidează cel ce se ascunde și nu poate cu Dumnezeu, căci se ascunde.

O, ia la inimă învățătura Mea, fiule poporul Meu, și fă-o mare în tine și dă-i cinste multă, căci Domnul te învață, nu omul. Vreau să-Mi faci fericire cu înțelepciunea cea de sus înăuntrul tău, și vreau să fii fericirea Mea, mângâierea Mea să fii.

O, Mi-e dor, Mi-e dor de mângâiere, măi fiilor, Mi-e dor! Amin, amin, amin.

8/21 februarie 2016